Eliška a kouzlivci

Dýňosauří magie

Jana Duchková

ELIŠKA
A KOUZLIVCI

Jana Duchková
Ilustrace: Karolina Ventluková

1. Jen tak do začátku. Vílí rodokmen

Toho roku začalo jaro zajímavě.

Eliška se desátého dubna vrátila ze školy a na dvoře se zastavila u psích kotců.

Chtěla Tinťu, jak Tristanovi říkala, vzít na procházku.

Záhorští už rok a půl chovali ohaře. Od začátku si drželi dvě hnědé feny a psa. Přibyl k nim Tristan, který se narodil fence Raduš a právě oslavil jeden rok.

Eliška se s ním pomazlila. Jako vždy se od něj nemohla odtrhnout. Zbožňovala, jak jí olizuje prsty a radostí si div ocas neuvrtí.

Běžela se převléct, aby mohli vyrazit.

V bujaré náladě vešla do kuchyně. Chtěla si dát svačinu, než vklouzne do sportovního, ale úsměv jí zmrzl na rtech.

Za stolem seděla máma. Společnost jí nedělal nikdo jiný než Cesmína.

Kdyby z nebe spadl meteorit a bouchl Elišku do hlavy, necítila by se ohromenější.

Bylo tomu přes dva roky, kdy jí do života vkročila Liliana a s ní celý chumel kouzelných bytostí.

Cesmínu brala jako vlastní tetu - tak moc si na ni zvykla. Její návštěvu by ale nikdy, ani za sto let, nečekala.

Víla si hnědé vlasy spletla do copu. Uši jí zdobily náušnice ve tvaru dubových lístků. Šaty si vybrala splývavé s červeným vzorem.

Vypadala v nich úplně lidsky.

„Dobrý den," pozdravila Cesmína a vykouzlila na tváři úsměv.

„Dobrý den," odpověděla Elis rozpačitě.

„Eliško, to je paní Dubová. Projíždí tudy a pozvala jsem ji na návštěvu."

Květa vypadala šťastně. Na statku nepoznávala lidi, se kterými by si rozuměla jako s paní Dubovou.

Elis si natočila vodu z kohoutku. Když se k ní máma otočila zády, udělala na vílu překvapený obličej. Cesmína se usmála a nenápadně si přiložila prst ke rtům – pšššt.

Eliška odešla s Tinťou na procházku, i když se cítila zmatená jako lesní včela.

Prošla kolem statku k rybníku a dál k Ignácovic penzionu. Tam to žilo.

Mlýn opravili, vodní kolo zprovoznili a okolí dostalo úpravu podle starých rodinných fotografií.

Jednu takovou fotku z roku 1901 nechala Marie Ignácová zvětšit, zarámovat a ozdobila s ní vchodovou halu. Ta kdysi sloužila k sušení bylin. Dnes zářila bílým nátěrem a pyšnila se novými stropními trámy.

Každý víkend sem přijížděli hosté - lesem se procházeli lidé, kteří si tu užívali dovolenou a zdravili místňáky jako první.

Okna penzionu zdobily truhlíky s muškáty.

Právě v přízemním okně Eliška nedávno zahlédla květovou vílu. Mrňavou postavičku s medově hnědými vlasy, která se rozplynula ve vzduchu, jakmile si lidské holky všimla.

„Jo, jedna tam žije," potvrdila Lili. „Říká si Květinová."

Elis byla u vytržení. Taková pěkná panenka! Jen ji překvapilo, že nemá křidélka.

„Proč by měla vypadat jako motýl?" divila se naopak Lili.

„Umí mizet ve vzduchu, přemísťovat se na přání, kouzlem se může i vznášet."

Elis z dřívějška věděla, že květové a stromové víly se nepřátelí.

I označení *víla* měly společné jen náhodou. Asi proto, že stejně jako se stromové víly staraly o stromy a přírodu celkově, květové víly pečovaly o drobné rostliny a brouky.

Cítily se být spřízněné spíš se skřítky – kvůli podobné velikosti. Často s jejich pomocí komunikovali s ostatními kouzlivci, které vnímaly jako nepříjemné obry.

Ve mlýně se často zdržoval Daniel a občas i Ferda – uklízeli mlýnici, dvůr a Daniel převzal péči o trávníky. Chtěl se jít učit na zahradníka nebo zahradního architekta.

Cesmína pobyla u Květy tři hodiny. Věděla, kdy se vrátí Michal Záhorský s Hugem a těsně se s nimi minula. S Květou měla o čem mluvit. Probraly život na statku a Cesmíninu

domácnost. Víla se jí představila jako Čestmíra Dubová a po pravdě prozradila, že má manžela a dceru. Vynechala detaily o kouzelném světě.

Darovala Květě plátěný pytlík se semínky okrasných dýní. Byly trojbarevné - oranžovo zelené s bílým žíháním - a Květa jásala. Hned je zasadila.

Hugo se vrátil před pátou od Vítka. Praštil taškou do předsíně a šel pustit psy do sadu. Byl už čtvrťák. Úkoly si dělal u kamaráda nebo večer před spaním. Zbytek času trávil s fenkou Raduš a ostatními psy.

Tinťa býval s Eliškou a přespával v jejím pokoji.

Sad vypadal stejně jako před dvěma lety.

Eliščina kůlna, zeleninové záhony, slepice ve výběhu a králíci v kotcích za bývalými stájemi.

Ve stájích Záhorští zřídili tři pokoje pro hosty. Hodně jim v tom pomohl strejda Noris, který sem pravidelně dojížděl z Prahy. Letos měly pokoje posloužit k ubytování brigádníkům, kteří v létě přijedou česat jablka a švestky.

Další novinku představoval stromový domek, který Hugovi postavili táta s Norisem. Stál šedesát metrů od Eliščiny kůlny. Bylo to dost daleko, aby v něm měl brácha soukromí, a taky dost blízko, aby se tam v noci nebál. Přespával tam s Vítkem a zdálo se jim to „dóóst hustý“.

Záhorských statek ležel stranou od vesnice, a když se setmělo, přestávala legrace.

Zůstal jen měsíc, hvězdy a šumění stromů. Strašidla číhala v každém stínu - tedy v Hugově fantazii.

Večer Cesmína Elišku navštívila. Vysvětlila, že si chtěla s mámou promluvit, když si ji za mlada tolik prohlížela.

„Proč jsi mě nevarovala, že přijdeš?“

„Kdybys to věděla, zůstala bys klidná?“

Ani náhodou. Ve škole by nemyslela na nic jiného.

„Co zápis do kouzelné kroniky?“ Elis věděla, že setkání s Květou bude kouzlivci zapsáno do veřejné knihy. Víla mávla rukou - to ji netrápilo.

„Je tu určitá záležitost, kvůli které jsem k vám přišla. Něco hezkého. Brzy ti to prozradím, ale dnes ne.“

S tím se víla rozloučila.

Elis se osprchovala a zašla do stáje pro Tinťu, aby u ní přespal. Tristan s kouzlivci pár zkušeností měl a reagoval na ně dobře. Někdy doprovázel Elis na setkání s Lili a párkrát zůstal v pokoji, když se víla objevila. Tedy, pro Elišku se objevila. Tristan ji neviděl, jenom ji cítil. Nastražil uši a zíral na místo, kde víla stála. Vrtěl ocasem.

22. dubna se Cesmína ohlásila pomocí zlatého nápisu. Objevila se po setmění v blankytných šatech s vínově tmavým vyšíváním. Podala Elišce svitek s nápisem *Rodokmen Listovlásek – Hnědovlasé* a usadila se k nohám postele.

„To si mám přečíst?“

„Co víš o svých předcích?“ I Cesmína začala otázkou. „Znáš své babičky a prababičky?“

Elis potěšilo, že se víla o její rodinu zajímá. Připadala si konečně důležitá. Občas se vedle kouzlivců cítila jako šmudla - neuměla ani čarovat.

„Babička z máminy strany se taky jmenuje Květa. Prababička byla Růžena. Dědovi říkali Alojz a pradědovi Hugo. Brácha dostal jméno po něm. Od táty znám…“

„Dobře,“ přerušila ji Cesmína.

„Máma tvé prababičky se jmenovala Filomena. Její matka byla Malvína. Před ní byla Zlatice. Ta se narodila Josefíně. A před ní, tvojí sedm krát prababičce říkali Amálie.“

„Tys mi udělala rodinný strom?“

Sama ho kdysi vymyslela dýňosaurům a dodnes ty papíry visely na stěně kůlny.

Cesmína rozbalila svitek s rodokmenem Listovlásek. Po celé ploše světle- zeleného pergamenu se skvěly bubliny ozdobené kresbami lístků. V každé z nich stálo jméno víly nebo jejího manžela. Cesmína ukázala prstem do dolní části a Eliška nahlas přečetla: „Amálie z palouku“.

„Je to má šestkrát prateta,“ oznámila víla významně.

„Moje prateta, Eliško. A tvoje sedmkrát prababička.“

Elis nehnula ani brvou.

„Tvá sedmkrát prababička,“ zopakovala víla trpělivě.

„Co?“

Cesmína jen pokrčila rameny.

„Jakože, ona byla víla?“

Přikývnutí.

„To… i já jsem víla?“

„Amálie byla víla. Takže v sobě máš kousek víly. Ostatní tví předci byli lidé.“

Asi to měla být ohromující novina, ale nic zvláštního se nedělo. Hory se nehroutily, skály nepadaly a z Elišky se nestala miss republiky. Cítila rozpaky.

„Fakt? A co to znamená?“

Další pokrčení rameny.

„Asi nic. Ale je to hezké, ne? Že i tvoje máma v sobě má kousek víly. Že naše dávné babičky byly sestry, a že vy s Lilianou jste sestřenice z osmého kolene.“

Elis měla dvě tety a dva strejdy a ti bydleli daleko. Mámin bratr Jiří s tetou Martou žili u Brna a tátova sestra Kateřina se strejdou Milanem v Aši. Na druhém konci republiky. Elis si všímala, že spolužáci tráví víkendy se sestřenkami a bratránky v sousedství. Že by i ona měla příbuzné za humny?

Zjistila, že se usmívá. Cesmína se zubila na ni. Pak víla rozpřáhla náruč a Elišku objala.

„Mám takovou radost, že jste s mámou zpátky,“ šeptala jí do vlasů.

„Jsem tvoje teta – opravdová teta.“

2. Jde o zvyk, Eliško. Oslavy jara. Žbluňk!

Ten večer byl pro Elišku přelomový, i proto se Cesmína tak vyparádila.

Musela být na tu slávu ustrojená.

Kromě novinky o Eliščině prababi měla pověření pozvat Elis na nejbližší Lunoc, a ta nastávala pátého května.

„Musíme ti toho s Lili tolik ukázat!“ slibovala víla.

Elišce najednou dávala smysl Cesmínina návštěva na statku.

„Proto jsi byla za mámou? Abys ji poznala?“

„Ano. Díky ní jsem pojala podezření, že jsme příbuzné. Jako první to napadlo moji mamku, Roseanu. Pak jsem zapátrala v Kronikách. Mám ve Vendelí dvanáct sestřenic. S každou z nich se znám, se čtyřmi se vídám a jenom se dvěma si rozumím.“

„S mámou si rozumíš?“

„Moc. Je fajn.“

Cesmína ukončila rozhovor s tím, že je hodin jak na kostele a musí zpátky do lesa.

„To bude u kouzlivců radosti!“ dodala a zmizela. Eliška pochopila, že zpráva se ještě nerozšířila.

Na výraz *Vendelí* si už zvykla. Kouzlivci tak pojmenovali tento kraj - podle hejkala Vendelína Křehoty, který se tu roku 1020 jako první usadil. Bylo zvláštní, že i v lidském světě měli za Týništěm místo zvané Vendelínova skála. V obou světech říkali stejně i potoku - Orobka. Eliška se ještě nepídila po tom, jak je to možné.

Už věděla, že kouzelný kraj je samostatný svět, který existuje zároveň s tím lidským. Dá se do něj vejít buď pomocí Jinodveří nebo Přenášecího kouzla. Jinodveře, kterými už jednou projela na Roxym, byly po celém Vendelí tři – kromě těch u Týniště se jedny nacházely za Rybínem a další u Náměšti.

Po Cesmínině odchodu se na okně objevil symbol slunečnice a nápis ze zlatého pylu.

„Eliško, jsme sestřenice z osmého kolene. Není to skvělý?“

Po přečtení začala slova vybuchovat do blýskavých květů. Po třech slavnostních explozích zmizela.

„Jasně!“ odpověděla Elis nahlas. „Pak přijď, oslavíme to!“

Vlezla do postele a hlavou jí vířily myšlenky. Měla pocit, že jestli se to o ní rozkřikne, nastěhují se na statek skřítci a ona nebude mít právo je vyhodit. A stejně je vyhodí.

Pak si představila Bártu, jak se na ni škaredí z vody: „Jak´s to mohla udělat? Vždyť jsou tvoji! Jsi teď jedna z nás!“

Honem tu hloupost vypudila z hlavy. Stál za ní jen hloupý strach z neznáma.

Usmívala se do tmy a užívala si pocit, že měla prababičku vílu.

Vtom ji vyrušil praskavý zvuk. Za chvíli znovu. Něco škráblo o okenní sklo. Bum. Prask. Čtyřikrát po sobě. Eliška to znala.

„Já ho přerazím. Ty nedáš pokoj?“

Přeběhla k oknu a otočením kliky ho otevřela. Tinťa vyskočil na všechny čtyři.

„Hugisi!“ sykla do tmy. Žádná odpověď.

„Hugine, nech toho. Slyšíš? Dost!“

Zavřela okno a poslouchala. Žádné další kamínky do skla nebubnovaly.

Brácha uprosil rodiče, aby dnes mohl spát ve stromovém domku. Pokorní sem pustili Vítka a kluci teď Elišku strašili.

I minulý týden se Hugo s kamarádem zdrželi na dvoře a ona zaslechla podivné zvuky. Něco naráželo do oken. Bylo devět večer a tma jako v pytli. Nevěděla, co se děje, než jí Lili poslala vzkaz: „Brácha hází kamínky.“

Bylo to poprvé, kdy víla někoho naprášila.

Eliška otevřela okno a křikla, ať toho kluci nechají, že stejně ví, že jsou to oni.

Hugo, schovaný ve stínu, zašeptal Vítkovi: „Škoda, že je chytrá jak vopice.“

Teď se kluci vrátili na strom a vlezli do spacáků. Podlahu domku měli vystlanou karimatkami a dekami. Přestože byl teprve konec dubna, bylo tak teplo, že tu kluci směli nocovat. Zítra měli školu od devíti, tak co.

Měsíc dorůstal a nebem táhly mraky. Týniště prožilo klidnou noc.

Eliška druhý den dorazila do školy a zjistila, že doma nechala sešit s úkolem na matiku. Byla celá roztržitá a myslela jen na kouzlivý původ své rodiny. A víte, co se stalo? Nestalo se nic.

Učitelka Heřmánková sešity nevybrala, ani nikdo ze spolužáků se o úkolu nezmínil. Druhou hodinu byl zeměpis. Měli psát test a Eliška včera k učení zasedla chvíli před tím, než se ohlásila Cesmína. Znalosti - nula.

Jakoby se nechumelilo, učitelka vykládala další látku a hodina proběhla bez testu.

Elis věděla, že tohle museli zařídit kouzlivci. To příbuzenství se jí začínalo líbit. Doteď Cesmína s Lilianou do jejího školního života nezasahovaly.

„Půjdem spolu na čarodky?“ přišly za Eliškou o přestávce Lenka s Táňou.

30. dubna se u fotbalového hřiště dělal velký oheň, hrála hudba a konalo se divadelní představení pro děti.

„Jasně," Elis s tím počítala. Věděla, že Liliana se toho dne zúčastní Oslavy jarních ohňů, což byl důležitý svátek v kouzlivém světě.

Odpoledne se vílenka u Elišky stavila s pořádným džbánkem švestkotučné. Prý ho posílá kovář Merlík spolu s gratulací ke kouzlivému původu.

Elišce se záležitost zamlouvala čím dál víc. S Lili to zapily a daly si tři polibky na tvář – dva na levou a třetí na pravou, takový byl vílí zvyk.

„Jak na to tvoje máma přišla?" Elis chtěla znát celý příběh.

Liliana odmítla prozradit detaily, prý až na Lunoci, a že to bude skvělý.

Chytila sestřenku za ruce a zatočila se s ní po pokoji. Poprvé za dobu, co se znaly. Bylo to TAK VÍLÍ!

„Stojí za tím babička Roseana," udělala ústupek.

„Brzy ji poznáš, těší se na tebe."

Po proměně dýňosaurů v sochy se Eliška s novými kouzlivci nesetkala. Další návštěvu Vendelí nepodnikla. Kamarádila jen s vílami a Bárta jí občas zamával z rybníka. Jednou týdně měla po škole kroužek keramiky a pravidelně sochařila doma v kůlně. Tinťa býval u ní a očichával hlínu.

Když se jí zastesklo po dýňosaurech, tak jí Liliana pomocí kouzla poskytla náhled do vílí zahrady, kde na záhonu fialek stály jejich sochy.

Merlík s Frídou jí k minulým narozeninám poslali po Cesmíně gratulaci. Ostatní kouzlivce nezajímala – alespoň si to myslela.

Velice se mýlila.

Mezi kouzlivci propukla exploze zájmu o lidské sousedy. Z knihoven si hromadně půjčovali lidské knihy a svitky o kontaktech mezi oběma světy, o životě lidí a jejich minulosti. Svazek *Krátká historie lidského světa v okolí Týniště* doznal za poslední rok osmdesáti záznamů o vrácení.

Mnoho kouzlivců se toužilo s nějakým člověkem seznámit. Aniž o tom Eliška věděla, tajně ji a další obyvatele vesnice pozorovali. Seznamování viselo ve vzduchu.

Kouzlivci se ale jeden druhému o tomto nesvěřovali.

Jejich život probíhal několik staletí odděleně od lidského světa a mluvit o lidech bylo tabu. Změna potřebovala uzrát.

Měla přijít dřív, než si kdokoliv uměl představit.

Eliška pověděla Lilianě o blížící se oslavě čarodějnic. Víle se chystaný program líbil, ale kroutila hlavou: „Co pořád máte s těma čarodějnicema? Vždyť žádný nejsou!“

Elis proto další den ve škole googlila a zjistila, že původně byl 30. duben keltským a slovanským svátkem jara, ohňů a lásky.

No jó, rozsvítilo se jí – svátek lásky, první máj, to je hned další den. Dávalo to smysl.

Při dalším setkání s vílenkou uznala: „Máš pravdu s tou oslavou čarodek. Co mám dělat? Mám všem říkat, že to je nesmysl? Nebo zůstat doma?“

„Ber to jako oslavu jara a bav se, když chceš. Nemusíš slavit to samé, co ostatní.“

To byla dobrá rada, Liliana dokázala být děsně chytrá.

Dnes se spolu měly sejít u Skloněné vrby. Ráno dostala Eliška na okno vzkaz, že se s ní chce někdo seznámit. Ať ale nechá doma Tinťu.

To se jí bohužel vykouřilo z hlavy. Máma ji zavolala k záhonu s okrasnými dýněmi, jejichž semínka jí věnovala „paní Dubová“.

„Vzešly mi hned druhý den,“ ukázala Květa na nízké rostlinky.

„Nemůžu pochopit, proč tak rychle. Podívej se na tu nádheru.“

Vzala konev a dala se do zalévání.

Eliška měla zpoždění, tak bafla Tinťu a spěchala na sraz. K rybníku dorazila se psem na vodítku.

„Ts-ts,“ mlaskla víla, když je uviděla.

„To není dobrý. Kdoví, jak budou reagovat. Bárta ti chce někoho představit.“

Mávla hůlkou. Tinťovi přistála na hlavě hnědá čepice a stáhla se mu přes oči. Pes se zmateně rozhlédl a otočil se dokolečka. Pak si lehl na břicho a packou si začal přejíždět po tlamě – zkoušel tu věc sundat. Měl o zábavu postaráno.

Voda v rybníce začala bublat a vynořil se Bárta.

Zelenou rukou s blanami mezi prsty Elišce zamával a smeknul červený klobouček.

„Cesmína mi vyprávěla. Gratuluju ti.“

Podal Elišce váček – takový, v jakém se dřív nosily peníze u pasu.

„To je dárek, aby ses u nás neztratila.“

Uvnitř bylo pět blýskavých šupin a tři průsvitné žíhané oblázky.

„Ty jo, *skloblázky!* Za to si můžeš něco koupit!“ zasmála se Lili.

„Vedle zlata a kovových mincí tohle taky platí. Je to tvrdá vodnická měna.“

Elis si šupinky prohlížela, když tu se na vodě objevily kruhy. Na hladinu vyplula zelená hlava a hned další! První patřila mladé vodnici s ďolíčky ve tvářích a druhá zelené holčičce, kterou držela v náručí. Malá měla oči jako korálky, v puse dva zoubky (právě okusovala chrastítko) a ve vlasech zapletené mušličky. Eliška údivem zapomněla zavřít pusu.

„To je moje dcera Žbla… Baruše.“

Bylo zjevné, že se vodnice stydí, ale překonává to.

„Těší mě,“ usmála se. Pak Elišce také pogratulovala. Pro všechny byla velká věc, že mezi lidmi objevili potomka někoho kouzlivého.

„To je Arielka,“ dodal Bárta rozněžněle. Pošimral malou prstem na rtících a pak ruku stáhl. Holčička už měla zuby a dovedla pěkně rafnout.

„Jak se vám tu daří, pohromadě?“ zapředla Lili konverzaci.

Před rokem se do rybníka na Bártovo pozvání přistěhovali Felix se Žblabuňkou a nedávno dorazila rusalka Darlena s manželem Hansem a čtyřletým synkem Štěpánem.

„Jde to dobře,“ odpověděla Baruše a Bárta přikývl. Malá zachřestila chrastítkem a Eliška by přísahala, že nikdy neviděla nic tak roztomilého.

Bárta vypadal spokojeně. Červený klobouček měl nový. I šaty hrály veselejší barvou než posledně. Dcera o něj dbala a vodník se taky snažil, když měl sousedy.

„S Felixem děláme pořádek v letošních rybách. Používá novou metodu a ta funguje skvěle.“

Obrátil se na Elis. „Chtěla bys k nám na návštěvu?“

„Kam k vám?“ Nechápala.

„Pod vodu.“

Podívala se na Baruši, jestli si s z ní Bárta neutahuje, ale Žblabuňka kývala.

„To vykouzlíme bublinu,“ vysvětlovala, „a v té je vzduch. Takže se v ní budeš moct vznášet pod hladinou.“

Elišku to ohromilo.

Vodníci na sebe mrkli. Vždy je pobavilo, kolik toho suchozemci nadělají kolem pobytu pod vodou.

Než Eliška odpověděla, že se k nim ráda podívá, ohlédla se na Tinťu.

Stále se marně zbavoval kouzelné čepice. Elis věděla, že až půjde k vodníkům na návštěvu, psa rozhodně nechá doma.

Pár dní na to se seznámila s dalším kouzlivcem. S vodníky se roztrhl pytel. U Horní tůně nad Ignácovic mlýnem poznala Matyldu, nejstarší vodnici ve Vendelí. Vodomilci se občas dožívali i sto šedesáti let, Matyldě Podmoklové táhlo na devadesát.

Její tvář se podobala scvrklému jablíčku a na to, jak statné měla tělo, byla neuvěřitelně pohyblivá.

Když ji Eliška uviděla škrábat se po strmém břehu, měla o ni obavy, ale kulatá babička vyběhla svah jako čečetka.

S Elis se toužila pozdravit, protože podle kroniky Podmoklů se její prababi Heda s Amálií z palouku přátelila. Když Heda umřela, byly Tyldince (jak Matyldě přezdívali) tři roky. Prababi ji houpala na kolenou a vyprávěla jí pohádky.

Matylda Elišce radostně potřásla pravicí – její ruka byla kluzká a studená.

„Krev není voda, Eliško. Voda přiteče a odteče, pořád se mění. Krev zůstává stejná.“ (Když to řekla vodnice, musí to být pravda. Ta už nějaké vody viděla.)

Matylda měla na mysli to, že kouzlivé příbuzenství platí i po mnoha generacích. Zůstává uvnitř a nevymizí.

3. Čáry máry... Jaro je tu a léto klepe na dveře

Letos se Eliška na svátek čarodějnic – pardon - na Svátek jara těšila.

Pořád se sama sebe ptala, co vlastně znamená, že má mezi předky vílu.

Cítila, že jí něco uniká. Teprve večer před čarodkami, když jí Liliana poslala vzkaz na dobrou noc, to Elis došlo.

Znamenalo to, že má šanci naučit se kouzlit.

V tu chvíli se jí udělalo nevolno. Tělem jí proudila radost, která přešla skoro do horečky, ale pak se roztřásla strachem. Není snad zítra pálení čarodějnic? Umět kouzlit byl ve světě lidí zločin! Dřív se za to upalovalo! To je FAKT divný, že se o Amálii dozvídá před svátkem čarodějnic.

Sedla si na postel, protože se jí klepala kolena, ale když strach ustoupil, ucítila v sobě hřejivé vlny podpory.

Vždyť je jiná doba!

Má Lilianu, Cesmínu a ostatní kouzlivce, kteří ji vítají jako ztracenou známou. Co by se jí mohlo stát?

Nemá ani zaručené, že se u ní schopnost kouzlit projeví! Byla si jistá, že víly její strach cítí a na dálku ji uklidňují.

Strach se postupně změnil v radost.

Eliška seběhla do kuchyně na snídani. Táta seděl u stolu v šortkách a košili, radil Hugovi s matikou, a máma míchala vajíčka.

„Brýráno," pozdravila Elis a vytáhla z chlebníku housky. Usadila se vedle Huga. Ten zaklapl sešit a sháněl se po jídle. Květa nandala míchanici a táta podal dětem talíře. Ve vajíčkách byly nakrájené ředkvičky. Ty Eliška milovala. Mlčela, dokud nedojedla.

„Půjdeš večer s holkami?" zeptala se Květa. Myslela tím dnešní čarodky.

„Jojo, před pátou u kostela."

Hugo šel samozřejmě s Vítkem.

Ten bydlel na opačné straně vesnice než Záhorští. Jejich dům stálhodný kus za domkem Jany Hátové. Vítek hrál fotbal a dobře se učil. Dostával lepší vysvědčení než Hugo, ale jen o chlup – o jednu, dvě dvojky. Od první třídy spolu seděli v lavici. Paní Pokorná pracovala v samoobsluze na návsi a

Vítkův táta dělal pokrývačské práce. Uměl taky spravit vše kolem domu, Záhorským chodil opravovat kohoutky i elektriku.

„Léto se blíží," oznámil Michal, „a volal jsem Norisovi. Pozdravuje vás a moc se sem těší."

„Hurááááá!" radovali se oba. Hugo zvedl ke stropu zaťatou pěst – jako vítězné gesto. Strejda Noris byl nejlepší dospělácký kamarád, jakého si uměl představit.

Pocházel ze stejného města jako Květa s Michalem – z Týnce. Vyučil se uměleckým truhlářem a kvůli práci se přestěhoval do Prahy.

V šesti letech začal chodit na karate – paradoxně kvůli chabému zdraví. V první třídě musel na vážnou operaci a doktoři mu poradili, aby posiloval břišní svaly. Vybral si karate a zamiloval si ho. V televizi zrovna běžely populární filmy s Van Dammem a Brucem Lee, a tak si ve třinácti letech strejda Noris přibral ještě kung fu. Prostě, uměl bojovat, přerážet dřevěné desky a kopat ve výskoku. Jeho vzorem byl legendární Chuck Norris, což mu vyneslo přezdívku - Noris.

Pár let se karate věnoval závodně. Dnes trénoval dorost a učil tělocvik na gymnáziu, věnoval se rodině a truhlařině. V létě jezdil ke Květě a Michalovi pomáhat do sadu a minulý rok slíbil Hugovi, že uspořádá noční bojovku. Chtěl to udělat jako ve filmu, kde nejdřív sedíte u ohně, opékáte buřty a

posloucháte strašidelné historky. Nakonecak jdete do tmy plnit úkoly.

Les nepotřebovali – měli tu velký sad. A tajemný, jak prohlásil strejda. Nikdy nevíte, co se v něm ukrývá. (*Jo*, *kdybys tušil*, myslela si Eliška.)

„V srpnu taky přijedou dva brigádníci a budeme tu mít hosty na přespání.“

Oznámil Michal.

Minulé léto se toho udála spousta. Táta s Norisem a panem Kratinou předělali zanedbané pokoje v patře u bývalých stájí – tam kdysi přespávali Michal s Květou, když sem jezdili na koně.

Teď pokoje voněly novotou, přibyla tam koupelna se sprchou a kuchyňka s jídelnou. Vloni sem přijeli první hosté.

Týniště bylo stále oblíbenější kvůli přírodě - Záhorští byli posledním obydlím před velkým lesem, skalami a tůněmi, ve kterých se dalo koupat. Ignácovi měli ve mlýně od jara do podzimu plno. Kratinovi ubytovávali jen koňáky a Záhorští se měli postarat o zbytek. Občas někdo přijel na víkend, ale nic pravidelného.

Hugo při zmínce hostů nafoukl tváře a otráveně vypustil vzduch. Nelíbilo se mu potkávat na dvoře neznámé lidi. Většinou dorazili, když byl ve škole, a rodiče se o tom zapomínali zmínit.

„Vím, Hugy.“ Táta zašel do pracovny, kterou měli s mámou za obývákem. Přinesl korkovou nástěnku.

„Tohle pověsíme do chodby, s rozpisem příštích měsíců. Zapíšeme tam objednané hosty, kdy přijedou a odjedou. Budeš vědět všechno předem.“

Hugo chvíli přemýšlel a pak pokrčil rameny: „Hm.“

To znamenalo: „Tak jo.“

Vyučování dnes ve škole probíhalo, jen aby se neřeklo. Děcka se těšila na večerní oslavu u fotbalového hřiště. Letos se spojilo Týniště s Rybínem a pořádaly večerní program společně. Kdo chtěl, měl přijít v masce.

Holky se bavily o tom, co budou mít na sobě, jestli si vezmou gumovou masku nebo jen strašidelný klobouk, a že jim máma udělá černobílé líčení.

Eliška poslouchala Táňu s Lenkou. Nejen, že ji strašidelné masky nebraly, ona dnes slavila jen příchod jara. Slyšela, jak se Ferda Ignác domlouvá s Máriou, kdy se večer sejdou. Měli se připojit k Danielovi, Davidu Kratinovi a starším holkám.

Mária Václavíková byla nová spolužačka. Přišla letos v lednu, přestoupila ze školy v Banské Bystrici. Její rodiče se sem přistěhovali ze Slovenska a každé ráno dojížděli za prací do Týnce.

Mária si od první chvíle Ferdinanda oblíbila. Byla to krásná holka - husté černé vlasy, upravené na mikádo, černé oči a

byla šikovná na tělocvik. Jak ta uměla hrát vybíjenou a házet míčem na basketbalový koš!

Byla trochu při těle, ale ohromně jí to slušelo, protože se uměla chovat přirozeně.

Od Elišky si nejdřív držela odstup, protože se doslechla, že k ní má Ferda blízko. Teprve, když zjistila, že mu Elis nenadbíhá a je jí ukradený, uklidnila se. Normálně se spolu zdravily.

Teď Mária vysvětlovala dvěma spolužákům, že se čarodějnice slovensky řekne *bosorka*.

Když děti po poledni odcházely ze školy, vyrůstala u fotbalového hřiště hranice z velkých polen. V parku stálo pódium, kde v půl třetí začne pohádkové představení, a vedle vyrůstaly stánky s občerstvením. Od sedmi hodin měla hrát hudba.

Byl slunečný den, který sliboval stejně prosluněný večer, jako stvořený k oslavě a ponocování.

I na druhé straně, ve Vendelí, propukly přípravy Jarních ohňů.

Na louce, kde se konávalo Kouzelné shromáždění, leželo dříví pro sedm ohňů. Nebyly to velké hranice, ale normální táboráky, jak je známe ze stanování. Hlavní smysl oslav spočíval v tom (kromě večerní zábavy), jeden z ohňů přeskočit. Tím jste se očistili od dlouhé zimy a nemocí, které